

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 498/2012-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2013 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť D. R., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Tos 110/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 110/2011 p o r u š i l základné právo D. R. obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 110/2011 z 12. januára 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

3. D. R. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov), ktorú j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť na účet advokátky JUDr. A. C., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 498/2012-16 z 8. novembra 2012 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť D. R., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Tos 110/2011.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ podaním zo 14. januára 2013 a tiež krajský súd vo vyjadrení z 19. decembra 2012 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 175/2007 zo 6. decembra 2011 bolo vyslovené, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia k trestu odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov s určením skúšobnej doby v trvaní 3 rokov uloženého mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007 z 18. decembra 2007 neosvedčil, a preto trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov vykoná. Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 110/2011 z 12. januára 2012

bola sťažnosť advokátky JUDr. A. C. (ďalej len „obhajkyňa“) podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnutá ako podaná neoprávnenou osobou.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ potom, ako uznesením okresného súdu zo 6. decembra 2011 bolo vyslovené, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a má vykonať trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov, splnomocnil obhajkyňu na obhajobu v tejto veci, a to vrátane podania sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Splnomocnenie obhajkyňi udelil 8. decembra 2011. Ten istý deň obhajkyňa podala proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť spolu s pripojeným splnomocnením, a to prostredníctvom pošty vo forme doporučenej listovej zásielky. Navyše, nasledujúci deň, teda 9. decembra 2011, obhajkyňa ďalší rovnopis sťažnosti z 8. decembra 2011 (avšak už bez pripojenia splnomocnenia) aj osobne doručila do podateľne okresného súdu.

Obhajkyňa potom, ako jej bolo doručené uznesenie krajského súdu o zamietnutí sťažnosti, nahliadla do spisu okresného súdu a zistila, že poštou zaslané splnomocnenie spolu s podanou sťažnosťou sa nachádza v spise, a to na č. l. 81, pričom z dátumovej pečiatky okresného súdu jednoznačne vyplýva, že podanie bolo okresnému súdu poštou doručené 12. decembra 2011. Na dátumovej pečiatke totiž nie je uvedené, že by podanie bolo osobne podané. Pokiaľ mal krajský súd o tejto skutočnosti pochybnosti, mal sa obrátiť na obhajkyňu, ktorá by podacím lístkom pochybnosti o riadnom podaní sťažnosti s priloženým splnomocnením vyvrátila.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 Tos 110/2011 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu z 12. januára 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 3656/12 z 19. decembra 2012 vyplýva, že so sťažnosťou nesúhlasí. Poukazuje na ním vyžiadané vyjadrenie predsedu senátu, ktorý vo veci konal a ktorý poukázal na to, že v čase opravného konania sa v spise nenachádzala žiadna plná moc od sťažovateľa. Nebola založená ani do zberného spisu krajského súdu. Po opakovaní podrobného obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu konštatuje, že až po rozhodnutí krajského súdu (po vrátení spisu okresnému súdu 31. januára 2012) bola do spisu založená a zažurnalizovaná na č. l. 81 – 82 v dvoch kópiách sťažnosť obhajkyne, súčasťou ktorej je aj splnomocnenie od sťažovateľa na č. l. 83 s prezentačným dátumom okresného súdu z 12. decembra 2012 s tým, že na plnej moci sa takýto dátum nenachádza. So zreteľom na uvedený obsah vyjadrenia predsedu senátu je predseda krajského súdu toho názoru, že v konaní nedošlo zo strany krajského súdu k porušeniu sťažovateľom označených práv. Tomuto záveru nasvedčuje aj vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 18488/2012-61/D/256 zo 16. júla 2012, v ktorom sa v súvislosti s podnetom na podanie dovolania vo veci sťažovateľa konštatuje správnosť postupu krajského súdu v súlade s dikciou § 36 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorej účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu. V predmetnej trestnej veci bola plná moc predložená až 12. decembra 2011 (nebola však súčasťou spisu v čase rozhodovania krajského súdu), teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti oprávnenou osobou. Ak by bolo splnomocnenie doložené k sťažnosti doručenej okresnému súdu 9. decembra 2011, bola by obhajkyňa oprávnenou osobou na podanie sťažnosti. Je potrebné rozlišovať medzi okamihom vzniku platnosti splnomocnenia, ktorým je deň jeho udelenia, a okamihom vzniku účinkov zastúpenia, od ktorého možno považovať úkony obhajcu v mene obvineného ako úkony vykonané oprávnenou osobou. Takýmto momentom je okamih, keď sa splnomocnenie dostane do sféry dispozície orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. V kontexte tejto právnej úpravy nie je možné priznávať účinky zastúpenia spätne ku dňu udelenia splnomocnenia.

Z podania právnej zástupkyne sťažovateľa zo 14. januára 2013 doručeného ústavnému súdu 17. januára 2013 vyplýva, že popri oznámení, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, si uplatnila aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 269,58 €.

II.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Na č. 1. 72 je založená sťažnosť z 8. decembra 2011 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007 zo 6. decembra 2011 podaná v mene sťažovateľa obhajkyňou. Z dátumovej pečiatky okresného súdu vyplýva, že sťažnosť bola podaná osobne do podateľne 9. decembra 2011. Hoci na konci podania je vyznačené, že jeho prílohou je splnomocnenie obhajkyne, z dátumovej pečiatky nevyplýva, že by boli nejaké prílohy do podateľne predložené.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tos 110/2011 z 12. januára 2012 vyplýva, že ním bola podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť obhajkyne proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007 zo 6. decembra 2011. Podľa zistenia krajského súdu proti uzneseniu okresného súdu podala sťažnosť obhajkyňa, a to osobne na okresnom súde 9. decembra 2011. Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola podaná len obhajkyňou, pričom sa tak malo stať v mene sťažovateľa ako klienta, avšak k podanej sťažnosti nepredložila splnomocnenie na obhajobu sťažovateľa. Z podanej sťažnosti síce vyplýva, že splnomocnenie pre obhajkyňu má tvoriť prílohu sťažnosti, toto však reálne súdu predložené nebolo, keďže nie je súčasťou spisového materiálu. Uvedenému nedostatku splnomocnenia nasvedčuje aj pečiatka podateľne okresného súdu o doručení sťažnosti, z ktorej vyplýva, že splnomocnenie skutočne netvorilo prílohu podanej sťažnosti. Krajský súd preto nemal a ani nemohol mať za preukázanú skutočnosť, že obhajkyňa bola oprávnená podať sťažnosť v mene sťažovateľa, a teda že sťažnosť bola podaná osobou na to oprávnenou.

Na č. l. 80 sú založené doručky, podľa ktorých uznesenie krajského súdu bolo doručené sťažovateľovi 13. februára 2012 a obhajkyňi 9. februára 2012.

Na č. l. 81 je založená sťažnosť z 8. decembra 2011 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007 zo 6. decembra 2011, ktorej text je identický so sťažnosťou založenou na č. l. 72. Z dátumovej pečiatky okresného súdu vyplýva, že sťažnosť bola doručená 12. decembra 2011 v dvoch vyhotoveniach a s jednou prílohou. Nešlo o osobné doručenie do podateľne okresného súdu. Oba exempláre sťažnosti sú v spise založené (č. l. 81 a 82), rovnako aj splnomocnenie z 8. decembra 2011, ktorým sťažovateľ poveril obhajkyňu obhajbou vo veci okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007, vrátane sťažnosti proti uzneseniu (č. l. 83). V spise sa nenachádza obálka zo zásielky, ale ani žiadne vysvetlenie v tejto súvislosti.

Na č. l. 84 je založený úradný záznam z 13. februára 2012 podpísaný Bc. A. J., podľa ktorého 10. februára 2012 zistila, že podanie obhajkyne (sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 175/2007 zo 6. decembra 2011 – dvakrát spolu so splnomocnením), ktoré bolo prijaté podateľňou okresného súdu 12. decembra 2011, nebolo správne zažurnalizované v spise asistentkou, ale bolo v spise len voľne položené.

Z poštového podacieho lístka predloženého ústavnému súdu sťažovateľom vyplýva, že na Pošte B. bola 8. decembra 2011 podaná doporučená listová zásielka pod podacím č. RR 096341777 SK. Adresátom bol okresný súd. Hmotnosť zásielky bola 0,022 kg.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

(...)

c) Obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú(...)

Sťažovateľ je presvedčený, že obhajkyňa právom konala v jeho mene na základe splnomocnenia, ktoré jej udelil a ktoré bolo spolu s podanou sťažnosťou v zákonnej lehote zaslané okresnému súdu poštou. Na tejto skutočnosti nič nemení okolnosť, že obhajkyňa sťažnosť podala aj osobne do podateľne okresného súdu, avšak bez predloženia splnomocnenia.

Podľa krajského súdu v čase jeho rozhodovania o podanej sťažnosti bola v spise založená na č. 1. 72 sťažnosť z 8. decembra 2011, ktorá bola osobne do podateľne predložená 9. decembra 2011, avšak bez splnomocnenia. Rovnaký text sťažnosti spolu so splnomocnením založený teraz v spise na č. 1. 81, 82 a 83 sa však v čase rozhodovania

krajského súdu v spise nenachádzal, pretože tam bol založený zrejme až po vrátení spisu z krajského súdu na okresný súd. Okrem toho, vzhľadom na ustanovenie § 36 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu, je podstatné, že v danom prípade bolo splnomocnenie okresnému súdu predložené až 12. decembra 2011, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti oprávnenou osobou. Ak by bolo splnomocnenie doložené k tomu vyhotoveniu sťažnosti, ktoré bolo okresnému súdu doručené 9. decembra 2011, bola by obhajkyňa sťažovateľa oprávnenou osobou na podanie sťažnosti.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že podľa nesporných tvrdení účastníkov konania sťažnosť z 8. decembra 2011 bola 9. decembra 2011 predložená osobne do podateľne okresného súdu, avšak bez priloženia splnomocnenia. Túto skutočnosť potvrdzuje aj obsah spisu okresného súdu.

Na základe listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, treba považovať za nepochybne preukázané, že sťažnosť popri jej osobnom doručení do podateľne 9. decembra 2011 bola podaná aj poštou, a to doporučené 8. decembra 2011 na Pošte B. pod podacím č. RR 096341777 SK. Sťažnosť v dvoch vyhotoveniach spolu aj so splnomocnením bola okresnému súdu doručená 12. decembra 2011 (č. l. 81, 82 a 83).

Hoci z úradného záznamu z 13. februára 2012 podpísaného Bc. A. J. (č. l. 84) vyplýva len to, že sťažnosť v dvoch exemplároch spolu so splnomocnením doručená okresnému súdu 12. decembra 2011 nebola zažurnalizovaná, ale iba v spise voľne položená (zo záznamu teda nevyplýva, kedy presne boli tieto listiny do spisu voľne položené), niet dôvodu pochybovať o tvrdení krajského súdu, podľa ktorého v čase jeho rozhodovania sa listiny ešte v spise nenachádzali, a preto tam museli byť založené až po vrátení spisu okresnému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutkové ustálenia možno vymedziť, že predmetom sporu je otázka výkladu ustanovenia § 36 ods. 5 Trestného poriadku, z ktorého krajský súd

vyvodzuje, že sťažnosť bola podaná obhajkyňou neoprávnene, keďže splnomocnenie od sťažovateľa došlo okresnému súdu už po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti.

Podľa § 36 ods. 5 Trestného poriadku účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

„Výklad a aj uplatňovanie základných práv a slobôd patriacich účastníkom súdneho konania nemožno uskutočňovať spôsobom, v dôsledku ktorého by sa všeobecným súdom odňalo alebo obmedzilo zákonné oprávnenie konať a rozhodovať spôsobom zaručeným ústavou a zákonmi.“ (I. ÚS 72/96)

„Zmyslom ústavného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť.“ (I. ÚS 62/97)

Podľa názoru ústavného súdu takú interpretáciu a aplikáciu príslušného ustanovenia Trestného poriadku týkajúceho sa výkonu práva obhajoby obvineného zvoleným obhajcom, ktorá vo svojich dôsledkoch znamená popretie základného práva obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práva obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, treba považovať za arbitrárnu pre jej ústavnú nekonformnosť. Je totiž povinnosťou všeobecných súdov interpretovať a aplikovať zákony ústavne konformným spôsobom.

Podľa názoru krajského súdu sťažnosť, ktorú v zákonnej trojdňovej lehote podala na pošte v zastúpení sťažovateľa jeho obhajkyňa v čase, keď už bola písomne splnomocnená obhajovať sťažovateľa, pričom k podanej sťažnosti splnomocnenie od sťažovateľa priložila, bolo treba s poukazom na ustanovenie § 36 ods. 5 Trestného poriadku považovať za sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, keďže až dorúčením splnomocnenia okresnému súdu nastali jeho účinky (v čase spísania sťažnosti tieto účinky ešte nenastali, lebo splnomocnenie vtedy ešte okresnému súdu doručené nebolo).

Výklad ustanovenia § 36 ods. 5 Trestného poriadku, ktorý si krajský súd osvojil, treba považovať za arbitrárny, keďže vo svojich dôsledkoch celkom popiera označené práva sťažovateľa.

Bez ohľadu na skutočnosť, že účinky splnomocnenia nastávajú vo vzťahu voči orgánu činnému v trestnom konaní a voči súdu až okamihom doručenia splnomocnenia, vo vzájomnom vzťahu medzi zastúpeným a zástupcom sa splnomocnenie spravidla stáva platným a účinným už momentom podpísania splnomocnenia zo strany zastúpeného, resp. prejavom vôle zástupcu, podľa ktorého poverenie na zastupovanie od zastúpeného prijíma.

Vychádzajúc z uvedeného advokátka, ktorá vypracovala a podala sťažnosť v mene sťažovateľa v čase, keď už na to bola sťažovateľom splnomocnená, konala oprávnene, bola teda legitimovaná tento právny úkon v zastúpení sťažovateľa ako klienta realizovať. Na jej oprávnení nič nemôže meniť skutočnosť, že splnomocnenie (spolu so sťažnosťou) došlo okresnému súdu poštou už po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti. Totiž nielen

účinky splnomocnenia, ale rovnako aj účinky podanej sťažnosti mohli nastať a aj nastali vo vzťahu voči všeobecným súdom až momentom doručenia týchto písomností okresnému súdu. Všeobecné súdy mohli preto na obe písomnosti prihliadať až po ich doručení, avšak s účinkami spätne ku dňu odovzdania zásielky na poštovú prepravu (vo vzťahu voči sťažnosti), resp. ku dňu udelenia a prijatia splnomocnenia advokátke (vo vzťahu k splnomocneniu).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti došlo jednak k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo však sťažovateľ nežiadal vysloviť), ako aj k porušeniu základného práva obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práva obhajovať sa prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Na uvedenom závere nič nemení tá okolnosť, že krajský súd v čase svojho rozhodovania o poštou podanej sťažnosti, ku ktorej bolo pripojené splnomocnenie, nevedel, keďže tieto listiny sa v tom čase v spise nenachádzali. Znamená to, že krajský súd pri svojom postupe a rozhodovaní nijako subjektívne nepochybil. Nič sa tým však nemení na skutočnosti, že z objektívneho hľadiska je jeho rozhodnutie v rozpore s označenými právami sťažovateľa.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 110/2011 z 12. januára 2012 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu. Bude teda vychádzať z toho, že sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, meritórne ju preskúma a rozhodne o nej.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou v uplatnenej výške 269,58 €, a to za 2 úkony právnych služieb v roku 2012 (prevzatie a príprava zastupovania a sťažnosť) po 127,16 €, ako aj 2 režijné paušály po 7,63 € (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2013